

Arrest

nr. 300 495 van 23 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. KOLESNIKOVA
Zwitserlandstraat 16
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. KOLESNIKOVA en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft de Russische nationaliteit.

Op 21 oktober 2022 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en dit meer bepaald op basis van haar partner van Bulgaarse nationaliteit.

Op 17 april 2023 nam verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/10/2022 werd ingediend door

Naam: K.

Voornaam: E.

Nationaliteit Unie der Soc. Sovjetrep.

Geboortedatum: (...)1964

Geboorteplaats: Kemepobckar

Identificatienummer in het Rijksregister. (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde de heer T., N. H. (...) van Bulgaarse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980, dat stelt “Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° (...)

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met dé intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.’

Als bewijzen van een feitelijke relatie de volgende documenten voorgelegd:

Brief advocaat dd 21/10/2022: • Gesprekken via Messenger en (gemiste) telefoongesprekken ten tijde van de verklaarde start van de relatie, eerste reeks tussen 18.09.2018 en 28.12.2018, tweede reeks tussen 02.04.2019 en 02.04.2021: deze gesprekken werden niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien zijn de gesprekspartners niet te identificeren, waardoor het niet kan gesteld worden dat het hier conversaties tussen de betrokkene en de referentiepersoon betreffen.

Foto's van betrokkene en de vermeende partner op verschillende tijdstippen en tijdens verschillende gelegenheden in 2019 en 2020

Verklaring apotheek De haven dat de betrokkene sedert 02.08.2019 medicatie ophaalt in de apotheek, met een overzicht tussen 02.08.2019 en 22.09.2022 •

Verklaring van mevrouw U. dd 13/09/2022, stelt dat ze betrokkene kent sedert 2019, een paar keer op bezoek was in het appartement waar ze inwoont bij haar verklaarde vriend, alsook dat het vermeende koppel regelmatig bij haar op bezoek kwam.

Verklaring van mevrouw D. R. dd 29/09/2022, stelt dat ze betrokkene kent sedert 2019 en een paar keer op bezoek was in het appartement waar ze inwoont bij haar verklaarde vriend

Verklaring van mevrouw P. dd 14/09/2022, stelt dat betrokkene sedert 2019 op Belgisch grondgebied verblijft en inwoont bij de referentiepersoon.

Tweede verklaring van mevrouw U. dd 24.11.2022, waarin ze afstand neemt van de verklaring dd. 13.09.2022 en) melding maakt van een schijnrelatie tussen de betrokkene en de referentiepersoon. Verklaart dat betrokkene op een 'ander' adres woont, werkt in het zwart en de referentiepersoon 5000 euro moet betalen om haar te helpen met de verblijfsdocumenten.

Met de voorgelegde documenten poogt de betrokkene aan te tonen dat ze een partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon. Echter, geen van de voorgelegde stukken kan overtuigen van het duurzame affectieve karakter van de aangehaalde relatie. Enkel de verklaringen van derden spreken hier als dusdanig van, maar deze verklaringen van derden werden afgeleverd op vraag van betrokkene en worden dan ook aanzien als een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Geen van de andere voorgelegde stukken laten immers toe te verifiëren of de verklaringen aangaande de partnerrelatie kloppen. Bovendien neemt zelfs één van de getuigen expliciet afstand van haar verklaring en maakt bovendien melding van een vermeende schijnrelatie. Wat er ook van zij, het feit dat de verklaringen elkaar tegenspreken, maakt des te meer dat ze niet in overweging • genomen worden om de vermeende relatie te attesteren in het kader van huidige aanvraag.

Aangaande de andere stukken toegevoegd door de advocaat De voorgelegde foto's zijn vooreerst te gedateerd om een evaluatie te kunnen maken van de actuele staat van de vermeende partnerrelatie. Bovendien kan uit deze foto's hoogstens het vriendschappelijk karakter van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon worden afgeleid, en geenszins het affectief karakter. Hetzelfde geldt voor de verklaring van de apotheek en het overzicht van gekochte geneesmiddelen. Dit is geen bewijs dat het affectief karakter van de relatie an sich aantoon; het is hoogstens een indicatie van een vriendschapsrelatie. Wat betreft de toegevoegde whatsappgesprekken, worden deze zoals hierboven aangehaald niet weerhouden als bewijsmateriaal.

Kortom, uit de voorgelegde stukken kan hooguit afgeleid worden dat betrokkene en de referentie een vriendschapsrelatie onderhouden sedert 2019, maar er wordt geenszins aangetoond dat het hier gaat om een duurzame partnerrelatie zoals gestipuleerd in artikel 47/1, 1°. De advocaat verklaart dan wel dat betrokkenen gezien hun leeftijd niet beschikken over een rijk arsenaal aan bewijsmateriaal gebaseerd op sociale media, artikel 47/3 stelt dat betrokkenen de relatie mogen bewijzen met elk passend middel. Dit impliceert ook dat de Diest Vreemdelingenzaken, aangezien de wet geen bijzondere bewijswaardering voorschrijft, de bevoegdheid heeft om op discretionaire wijze de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te beoordelen (arrest nr. 274 892 (p. 5) van 30 juni 2022, RvV). Op basis van een analyse van de voorgelegde stukken acht de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook zowel de voorgehouden affectieve aard van de relatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, als onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon en reeds sedert 2019 continu met hem samenleeft, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene officieel sedert 21.10.2022 op hetzelfde adres verblijft als de referentiepersoon. Uit het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres verblijven, volgt niet automatisch dat zij ook een duurzame partnerrelatie met mekaar hebben. Betrokkenen kunnen bijvoorbeeld een woonst delen om de kosten van huisvesting te delen of bij wijze van vriendendienst Het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg wordt haar het verblijfsrecht geweigerd. Haar attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie

werd niet afdoende aangetoond. Het gezinsleven van betrokkene kan zodoende evenmin een beletsel vormen voor huidig bevel. Het staat 'betrokkene en referentiepersoon uiteraard vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

"Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of nietplausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de

motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Er wordt immers aan verzoekster verweten dat zij de bewijzen dient voor te leggen betreffende voldoende bestaansmiddelen en ziektekostverzekering, doch deze stukken bevinden zich in het dossier van verwerende partij.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of verwerende partij het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Er wordt een onredelijk groot belang gehecht aan loutere perceptie en niet aan de relevante elementen en/of bewijsstukken.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden

indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (de Vreemdelingenwet).

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat “uit de voorgelegde stukken hooguit (kan) afgeleid worden dat betrokkene en de referentie een vriendschapsrelatie onderhouden sedert 2019, maar er wordt geenszins aangetoond dat het hier gaat om een duurzame partnerrelatie zoals gestipuleerd in artikel 47/1, 1°.” en dat “Op basis van een analyse van de voorgelegde stukken de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook zowel de voorgehouden affectieve aard van de relatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, als onvoldoende bewezen (acht).”

Om tot deze conclusie te komen brengt de verwerende partij in de bestreden beslissing verschillende motieven aan:

“Als bewijzen van een feitelijke relatie de volgende documenten voorgelegd:

Brief advocaat dd 21/10/2022: • Gesprekken via Messenger en (gemiste) telefoongesprekken ten tijde van de verklaarde start van de relatie, eerste reeks tussen 18.09.2018 en 28.12.2018, tweede reeks tussen 02.04.2019 en 02.04.2021: deze gesprekken werden niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien zijn de gesprekspartners niet te identificeren, waardoor het niet kan gesteld worden dat het hier conversaties tussen de betrokkene en de referentiepersoon betreffen.

Foto's van betrokkene en de vermeende partner op verschillende tijdstippen en tijdens verschillende gelegenheden in 2019 en 2020

Verklaring apotheek De haven dat de betrokkene sedert 02.08.2019 medicatie ophaalt in de apotheek, met een overzicht tussen 02.08.2019 en 22.09.2022 •

Verklaring van mevrouw U. dd 13/09/2022, stelt dat ze betrokkene kent sedert 2019, een paar keer op bezoek was in het appartement waar ze inwoont bij haar verklaarde vriend, alsook dat het vermeende koppel regelmatig bij haar op bezoek kwam.

Verklaring van mevrouw D. R. dd 29/09/2022, stelt dat ze betrokkene kent sedert 2019 en een paar keer op bezoek was in het appartement waar ze inwoont bij haar verklaarde vriend

Verklaring van mevrouw P. dd 14/09/2022, stelt dat betrokkene sedert 2019 op Belgisch grondgebied verblijft en inwoont bij de referentiepersoon.

Tweede verklaring van mevrouw U. dd 24.11.2022, waarin ze afstand neemt van de verklaring dd. 13.09.2022 en) melding maakt van een schijnrelatie tussen de betrokkene en de referentiepersoon. Verklaart dat betrokkene op een 'ander' adres woont, werkt in het zwart en de referentiepersoon 5000 euro moet betalen om haar te helpen met de verblijfsdocumenten.

Met de voorgelegde documenten poogt de betrokkene aan te tonen dat ze een partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon. Echter, geen van de voorgelegde stukken kan overtuigen van het duurzame affectieve karakter van de aangehaalde relatie. Enkel de verklaringen van derden spreken hier als dusdanig van, maar deze verklaringen van derden werden afgeleverd op vraag van betrokkene en worden dan ook aanzien als een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Geen van de andere voorgelegde stukken laten immers toe te verifiëren of de verklaringen aangaande de partnerrelatie kloppen. Bovendien neemt zelfs één van de getuigen expliciet afstand van haar verklaring en maakt bovendien melding van een vermeende schijnrelatie. Wat er ook van zij, het feit dat de verklaringen elkaar tegenspreken, maakt des te meer dat ze niet in overweging • genomen worden om de vermeende relatie te attesteren in het kader van huidige aanvraag.

Aangaande de andere stukken toegevoegd door de advocaat De voorgelegde foto's zijn vooreerst te gedateerd om een evaluatie te kunnen maken van de actuele staat van de vermeende partnerrelatie. Bovendien kan uit deze foto's hoogstens het vriendschappelijk karakter van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon worden afgeleid, en geenszins het affectief karakter. Hetzelfde geldt voor de verklaring van de apotheek en het overzicht van gekochte geneesmiddelen. Dit is geen bewijs dat het affectief karakter van de relatie an sich aantoon; het is hoogstens een indicatie van een vriendschapsrelatie. Wat betreft de toegevoegde whatsappgesprekken, worden deze zoals hierboven aangehaald niet weerhouden als bewijsmateriaal."

En

"Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene officieel sedert 21.10.2022 op hetzelfde adres verblijft als de referentiepersoon. Uit het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres verblijven, volgt niet automatisch dat zij ook een duurzame partnerrelatie met mekaar hebben. Betrokkenen kunnen bijvoorbeeld een woonst delen om de kosten van huisvesting te delen of bij wijze van vriendendienst Het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven."

De verzoekende partij komt in haar eerste middel niet verder dan de loutere bewering dat de beslissing volgens haar berust op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en compleet onevenredig is zonder rekening te houden met alle elementen. De verzoekende partij geeft echter niet aan met welke elementen de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben. De verzoekende partij is verder ook van mening dat de verwerende partij de beslissing op lichtzinnige wijze nam. De verzoekende partij stelt ook dat haar wordt verweten dat zij de bewijzen dient voor te leggen betreffende voldoende bestaansmiddelen en ziektekostenverzekering, maar dat deze stukken zich in het dossier van verwerende partij bevinden. Dit laatste argument mist feitelijke grondslag, aangezien deze beweerd motieven niet in de bestreden beslissing zijn terug te vinden. Het is duidelijk dat de verzoekende partij met deze loutere beweringen, waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt, niet aannemelijk maakt dat bovenvermelde concrete motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. Zij blijven dan ook overeind.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

De Raad dient na te kijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekster heeft sinds haar aankomst in België geen enkele daad gesteld tegen de openbare orde, openbare veiligheid en/of goede zeden.

Zij komt altijd zijn verplichtingen na die van haar als vreemdeling geëist worden. Zij vormt überhaupt geen gevaar of overlast voor de samenleving. Zij kwam tevens nooit in contact met de politie of het gerecht.

Indien de administratieve overheid op een nauwkeurige en zorgvuldige wijze haar beslissing zou voorbereiden dan zou men minstens onderzoek voeren alvorens een beslissing te nemen.

Haar partner, de heer T. verblijft in België. Zij onderhouden een duurzame partnerrelatie en geenszins slechts een vriendschapsrelatie, zoals verwerende partij, tegen alle stukken in, de relatie beoordeelt.

In weerwil van de stukken wordt tot de weigering besloten.

Artikel 8 lid 1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens beschermt het recht op privé- en gezinsleven. Dit houdt onder meer het recht in op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zowel van sociale als zakelijke aard zijn (EHRM 25 September 2001, P.G. en J.H. tegen Verenigd Koninkrijk; EHRM 24 april 1996, Boughanemi tegen Frankrijk; EHRM 7 augustus 1996, Chrofi tegen België; EHRM 16 december 1992, Niemitz tegen Duitsland).

In casu verblijft haar gezin, zijnde de heer T., in België.

Er dient, overeenkomstig artikel 8 lid 2 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens omstandig gemotiveerd te worden en er dient geoordeeld te worden op een wijze die redelijkerwijze evenredig is met het nagestreefde doel (R.v.St. 25 September 1996, nr. 61.972; R.v.St. nr. 100.587).

Het middel komt aldus ernstig voor.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij herhaalt in haar tweede middel dat er volgens haar wel degelijk sprake is van een duurzame relatie met de heer T., in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt. Met deze loutere bewering weerlegt de verzoekende partij echter op geen enkele concrete wijze de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing zoals weergegeven bij de bespreking van het eerste middel, en op grond waarvan de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij geen duurzame relatie met de heer T. aannemelijk maakt. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element bij waaruit kan blijken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze uit de elementen van het dossier zou geconcludeerd hebben dat de relatie tussen de verzoekende partij en de heer T. een louter vriendschappelijke relatie betreft, maar geen affectieve laat staan duurzame.

Aangezien de verzoekende partij het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM helemaal niet aannemelijk maakt, maakt zij evenmin de schending van deze bepaling aannemelijk.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, en zij blijven dan ook overeind.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU